

1 | Cei trei fermieri

Jos, în vale, erau trei ferme. Proprietarii lor se descuraseră de minune. Ajunseseră oameni pricopsiți. Pe cât de pricopsiți, pe atât de afurisiți. Toți trei erau cam la fel de afurisiți și de mizerabili. Numele lor erau Boggis, Bunce și Bean.





Boggis avea o fermă de găini. Creștea acolo pui și găini cu miile. Era enorm de gras. Asta din cauză că mânca în fiecare zi câte trei pui fierți, îngropați sub un morman de găluște, la micul dejun, la prânz și la cină.

Bunce avea o fermă de rațe și găște. Creștea acolo rațe și găște cu miile. Arăta ca un pitic burduhănos. Era atât de scund, încât bărbia nu i-ar fi ieșit la suprafață nici în zona cu apă mică a unui bazin de înot pentru copii. Hrana lui consta din gogoși și fificați de găscă. Zdrobea fificații până obținea o pastă scârboasă cu care umplea gogoșile. Din cauza acestui regim suferea în permanență de crampe la burtă și era peste toate de arțăgos.





Bean avea o fermă de curcani și o livadă de meri. Creștea curcani cu miile în livada lui plină de meri. Nu mânca niciodată hrană solidă, de niciun fel. În schimb bea vedre de cidru tare, făcut din merele lui din livadă. Era slab ca un țâr și cel mai isteț dintre ei.



*Boggis și Bunce și Bean s-au nimerit
Să fie-un gras și-un scund și un sfrijit.
Escroc e fiecare
Sub altă-nfățișare
Dar fiecare e la fel de-afurisit.*

Așa cântau copiii din vecini de câte ori dădeau cu ochii de cei trei.





2 | Domnul Fox

Sus, pe deal, deasupra văii, era o pădure.

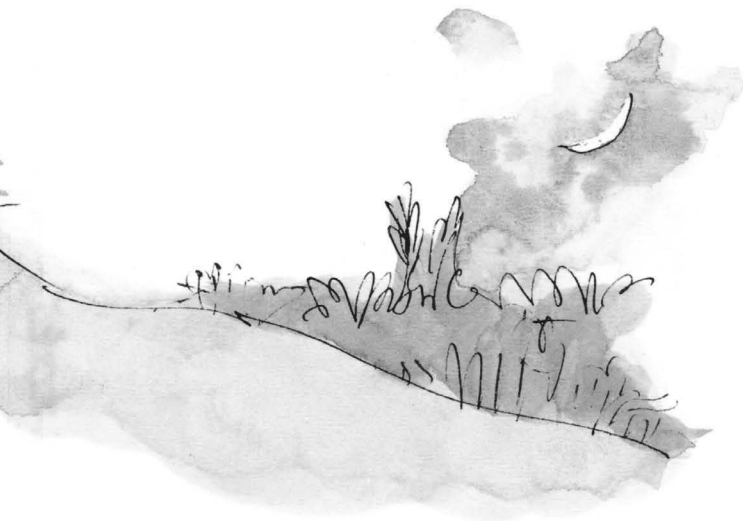
În pădure – un copac uriaș.

La rădăcina copacului – o vizuină.

În vizuină locuiau domnul și doamna Fox, împreună cu cei patru vulpei ai lor.

În fiecare seară, după ce se întuneca, domnul Fox îi spunea doamnei Fox:

— Deci, draga mea, ce să fie? O găină durdulie de la Boggis? O rață sau o gâscă de la Bunce? Sau un drăgălaș de curcan de la Bean?



De-ndată ce doamna Fox îi spunea ce-și dorește, domnul Fox se furișa în vale la adăpostul întunericului și se servea.

Boggis, Bunce și Bean știau prea bine ce se întâmplă și turbau de furie. Nu erau genul de oameni care să dăruiască ceva cu plăcere. Cu atât mai puțin le plăcea să li se fure ce era al lor. Așa că, noapte de noapte, își lua fiecare pușca și se pitea la pândă în întuneric, fiecare la ferma lui, sperând să prindă hoțul.

Dar domnul Fox era prea isteț pentru ei. De fiecare dată se apropia de fermă cu vântul în față, ceea ce însemna că, dacă în umbrele spre care se îndrepta se ascundea



cineva, vântul purta de departe mirosul drept în nasul domnului Fox. Astfel, dacă domnul Boggis se ascundea, de pildă, după cotețul de pui numărul unu, domnul Fox îl adulmecea de la cincizeci de metri și își schimba rapid

direcția, cotind-o spre cotețul de pui numărul patru, din celălalt capăt al fermei.

— Fir-ar să fie de bestie mârșavă! urlă Boggis.

— Ce-aș vrea să-i dau o bătaie soră cu moartea! spuse și Bunce.

— Trebuie ucis! urlă Bean.

— Da, dar cum? i-o întoarse Boggis. Cum oare să prindem pacostea asta?

Bean se scobi delicat într-o nară, cu degetu-i lung.

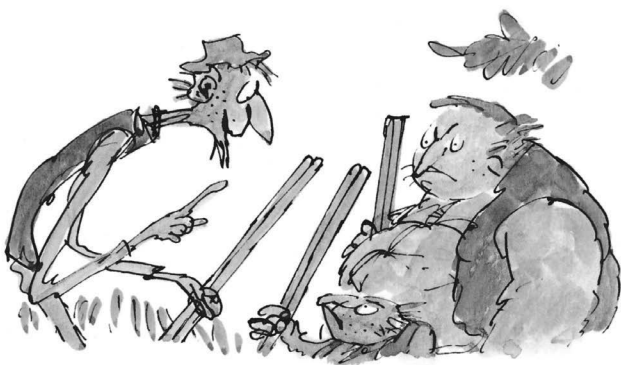
— Am un plan, anunță el.

— Du-te de-aici, i-o reteză Bunce, că tu n-ai avut niciodată un plan ca lumea.

— Tacă-ți fleanca și-ascultă la mine, nu se lăsă Bean. Măine-noapte o să ne-ascundem toți trei la gura vizuinii vulpoiului. O s-așteptăm acolo până iese. Și când scoate capu'... *Poc! Poc-poc-poc...*

— Deștept plan, n-am ce zice, făcu Bunce. Da' mai întâi tre' să-i găsim vizuina.

— Dragul meu Bunce, se umflă în pene Bean, deja am găsit-o. E sus în pădure, pe deal. La rădăcina unui copac uriaș...



3 | Împuşcături sub clar de lună

— Deci, draga mea, întrebă domnul Fox, ce să fie în noaptea asta?

— Aş propune ca în noaptea asta să mâncăm nişte raţă, îi răspunse doamna Fox. Adu două raţe mai grase, te rog. Una pentru noi, una pentru copii.

— Foarte bine, atunci – raţe o s-aduc, spuse domnul Fox. Tot ce-are Bunce mai bun!

— Dar vezi să umbli cu grijă, îl sfătui doamna Fox.

